

с буден и критичен ум.

Знам, че Марена забременява и тогава се женят с Кочо. Аз съм родена през 1915 г., тя е с две години по-възрастна от мене. Работеше много, трепеше се, преуморяваше се, издържаше семейство.

При тях идваше много често Жендов като приятел на сестра и. никога не съм се съгласила с неговото партийно наказание, което го унищожи и с това загуби най-вече българската живопис. Сестрата на Марена така си и остана, не се омъжи. Сега влиза в комисията за изработване на неговия паметник.

Художникът Иосиф Левиев е мой племенник.

Откога е почнала близостта между Димов и семейството на Кочо, така и не можах да разбера.

Не е получил психическо заболяване от нерви, после се оправи. Оженили са се втори път. Тя продължаваше да го ревнува. По това време вероятно не работеше, защото пред мене Димов само спомена, че за нея е необходимо да започне работа.

Димов беше неуморимо трудоспособен. Работеше в много области на знанието.

Беше своеобразен Дон Кихот - отиваше да чете лекции по къси панталони и с разкопчана риза.

Няма да забравя един свой рожден ден. Звъни в два часа през нощта. Знаеше, че имам тежка работа - бях партиен работник - и имам нужда от почивка. Донесе ми една голяма кошница с рози.

В Пловдив не се е проявявал като общественик. Затова останах очудена като разбрах, че е станал председател на СБП.

Беше крайно недисциплиниран и пренебрежителен към ангажиментите на другите. На срещи не биваше точен. Заявяваше, че това не е толкова важно. Веднаж трябваше да се срещнем с него навън. Помолих го да бъде точен, защото имам работа. Той обаче наруши и този път обещанието си и ми разстрои плановете.

Димов си знаеше цената и беше пренебрежителен към хората. Опитваше се да налага мнението си. Много сме се карали с него. Аз също не пренебрегвам себе си и се е случвало да му казвам, че макар и да е професор, пет пари не струва.

Имаше голяма способност да бъде приятел. Умееше да се владее.

На 4-ти септември 1944 г. убиха мъжа ми. Той ми е казвал, че съм пикантна и трябва да се ожена. И въпреки това нито веднаж не е дал повод да си помисля, че гледа на мене като на жена.

Аз съм в движението от 16-та си година. Баща ми беше лекар. Умря, когато бях ученичка в 5-7 кл. Не битието ме е подтикнало.